

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobců

- a) **JUDr. Simona H.**,
bytem xxx,
- b) **prof. Ing. Stanislava H., CSc. dr. h. c.**,
bytem xxx,
- c) **Jiří S.**,
bytem xxx,
- d) **JUDr. Jiří S.**,
bytem xxx,

proti
žalované

všichni zastoupeni JUDr. Arturem Ostrým, advokátem
se sídlem Arbesovo náměstí 257/7, Praha 5,

Rada České televize,
se sídlem Na hřebenech II 1132/4, Praha 4,

zastoupena JUDr. Petrem Šťovíčkem, Ph.D., advokátem
se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4,

za účasti

Česká televize,
se sídlem Kavčí hory, Praha 4, jako osoby zúčastněné na řízení,

o žalobě proti usnesení žalované ze dne 11. 11. 2020, č. 225/18/20,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Dozorčí komise je podle § 8a odst. 1 zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi (dále také jen „zákon“), poradním orgánem Rady České televize, jehož úkolem je *sledovat, zda jsou finanční zdroje a majetek České televize účelně a hospodárně využívány podle schváleného rozpočtu České televize v souladu s právními předpisy a s požadavky práva Evropských společenství*. Podle § 8a odst. 2 zákona má dozorčí komise 5 členů, jejichž funkční období jsou podle § 8a odst. 3 zákona 4 roky.
2. Žalovaná na svém zasedání konaném dne 11. 11. 2020 v rámci jednacího bloku č. 5 („*Materiály z Dozorčí komise*“) přijala na návrh radní H. L. usnesení č. 225/18/20, kterým konstatovala, že vyslovila vážné výhrady k práci dozorčí komise jakožto svého poradního orgánu. Na základě těchto výhrad dozorčí komisi současně odvolala (dále jen „napadené rozhodnutí“). Uvedené usnesení bylo přijato hlasy 10 ze 13 přítomných členů žalované. Tato skutečnost vyplývá ze zápisu z 18. jednání Rady České televize ze dne 11. 11. 2020.
3. Následně na svém zasedání konaném dne 25. 11. 2020 žalovaná zvolila všech 5 nových členů dozorčí komise; jejich zvolení v souladu se schváleným postupem konstatovala žalovaná usnesením č. 245/20/20.
4. Žalobci (tedy 4 z 5 členů dozorčí komise, která byla napadeným rozhodnutím odvolána) se s napadeným rozhodnutím neztotožnili a dne 11. 1. 2021 je napadli u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou podle § 65 s. ř. s.
5. Žalobci současně uvedli, že prostřednictvím svého právního zástupce rovněž podali z procesní opatrnosti proti napadenému rozhodnutí odvolání a rovněž podnět k prohlášení nicotnosti, k Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky (dále jen „Poslanecká sněmovna“); který by měl být v souladu s § 178 odst. 2 správního řádu nadřízeným správním orgánem žalované příslušným k rozhodnutí o takovém odvolání.

II.

Obsah žaloby, následná vyjádření a jednání ve věci

6. Žalobci v podané žalobě nejprve argumentují, proč je podle jejich názoru dána pravomoc správních soudů. Uvedli konkrétně následující: Žalovaná odvoláním dozorčí komise vykonávala působnost v oblasti veřejné správy svěřenou jí zákonem; autoritativně rozhodovala o veřejných subjektivních právech určeného okruhu osoba [viz vymezení pravomoci soudů ve správním soudnictví v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
7. Žalobci dále upozorňují na stěžejní podobnost s případem, kterým se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 102/2010-80, (publikovaném pod č. 2484/2012 Sb. NSS), který se týkal pravomoci správních soudů k přezkumu rozhodnutí o odvolání generálního ředitele Českého rozhlasu jeho Radou. Vzhledem k téměř totožnému znění zákona o České televizi a zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, by měl soud vycházet z totožných kritérií, jaká soud aplikoval v uvedeném rozsudku. Podle tohoto rozsudku uvedené rozhodnutí nebylo přezkoumatelné ve správním soudnictví jen proto, že generální ředitel Českého rozhlasu je v pracovněprávním vztahu k této instituci.

8. Dále žalobci odkazují na obdobné postavení členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, v jejichž případě již správní soudy judikovaly svoji pravomoc k přezkumu rozhodnutí o jejich odvolání (viz rozsudek městského soudu ze dne 24. 5. 2007, sp. zn. 6 Ca 9/2007). Dále žalobci odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu 24. 11. 2011, č. j. 7 As 66/2010-119, (publikovaný pod č. 2597/2012 Sb. NSS), který se zabýval veřejnoprávní povahou aktu jmenování, resp. odmítnutí jmenování navrženého kandidáta na děkana. V této souvislosti upozorňují, že omezení možnosti odvolat dozorčí komisi, resp. její jednotlivé členy, je důležité z hlediska jakéhosi systému brzd a rovnovah. Ke zřízení dozorčí komise došlo v návaznosti na tzv. televizní krizi z r. 2001, a to se záměrem depolitizovat fungování České televize (novela č. 39/2001 Sb.).
9. Žalobci pak konkrétně upozorňují na postavení dozorčí komise, zejména na specifická oprávnění, která zákon o České televizi zejména v § 8a odst. 7 členům dozorčí komise svěřuje. Jedná se o oprávnění nahlížet do všech účetních dokladů, účetních záznamů a dalších písemností České televize a požadovat ústní nebo písemné informace od zaměstnanců České televize, a to včetně generálního ředitele, přičemž ti jsou členům dozorčí komise kopie veškerých požadovaných dokumentů a požadované informace povinni poskytnout. Žalobci dále zdůrazňují, že uvedené pravomoci náleží toliko dozorčí komisi a nedisponuje jimi ani samotná žalovaná.
10. Proti samotnému napadenému rozhodnutí žalobci zaprvé namítají, že zákon o České televizi v § 18a odst. 3 odkazuje v případě zániku funkce člena dozorčí komise na úpravu zániku funkce člena žalované v § 6 odst. 1 a 2 zákona, nikoliv ale na odst. 3. Zákon tak žalované neumožňuje odvolat dozorčí komisi jako celek, odvolání mohou být pouze jednotlivě její jednotliví členové (v případě, že by zákonodárce takový postup chtěl připustit, potom by odkázal na celý § 6 zákona).
11. K vydání napadeného rozhodnutí (jímž se odvolává dozorčí komise jako celek), tedy žalovaná neměla pravomoc. Tato skutečnost může být podle názoru žalobců důvodem jeho nicotnosti.
12. Zadruhé žalobci namítají, že zákon o České televizi v § 6 odst. 2 (na který odkazuje § 8a odst. 3) taxativně stanoví důvody, pro které může být člen dozorčí komise odvolán. Žalovaná nicméně v napadeném rozhodnutí neuvedla, na základě jakého zákonného důvodu je dozorčí komise odvolávána, ani na základě jakých konkrétních skutečností tak činí.
13. Zatřetí žalobci namítají, že napadené rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 1 a 3 správního řádu neobsahuje odůvodnění, a je tudíž nepřezkoumatelné.
14. Začtvrté žalobci namítají, že k odvolání dozorčí komise došlo v rozporu s jednacím řádem žalované. Podle čl. 6 odst. 2 jednacího řádu stanoví program jednání žalované její předseda jako svolavatel a informuje o něm ostatní členy sedm dní před jednáním. Podle čl. 6 odst. 3 jednacího řádu může člen předložit návrh dalšího bodu programu nebo jeho změnu, a to písemně v dané lhůtě (myšleno sedm dní před jednáním), nebo ústně na začátku jednání při projednávání návrhu programu jednání. Odvolání dozorčí komise však nebylo v řádném programu jednání žalované svolaném na den 11. 11. 2020 a tento bod nebyl do programu ani doplněn v souladu s jednacím řádem na jeho počátku. Jedná se přitom o rozhodnutí poměrně důležité, u něž je striktní postup dle jednacího řádu na místě. Tento bod jednání byl nepřipustně navržen až v průběhu jednání jednou z radních H. L..
15. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 19. 2. 2021 zejména polemizovala s tím, zda je dána pravomoc správních soudů o podané žalobě rozhodnout. Dále rovněž uvedla, že ani nemůže být v daném řízení pasivně legitimována (nemůže být žalována), neboť samotná Rada České televize nemá právní subjektivitu, a tudíž není způsobilá být stranou soudního řízení (účastníkem) podle § 33 s. ř. s. Rada České televize je sice orgánem České televize, ale nikoliv orgán veřejné moci čili správní orgán (nejedná se o státní orgán, územní samosprávný celek anebo jeho orgán, ani o veřejnou instituci nebo jiný orgán veřejné správy). V případě Rady České televize se *de facto* jedná pouze o kolektivní orgán zvolený Poslaneckou sněmovnou, jehož úkolem je kontrola fungování a hospodaření České televize.

16. Žalovaná dále uvádí, že kompetence rozhodovat ve věcech odvolání členů orgánů právnických osob přísluší civilním soudům, v tomto ohledu odkazuje na § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 292/2013, o zvláštních řízeních soudních, který stanoví věcnou příslušnost k řízením podle tohoto zákona a podle něhož jsou krajské soudy příslušné *jako soudy prvního stupně ve statusových věcech právnických osob, včetně jejich zrušení a likvidace, jmenování a odvolávání členů jejich orgánů nebo likvidátora a přeměn*. Žalobci by se tedy mohli soudní ochrany domáhat pouze v civilním soudnictví. Dále žalovaná polemizuje se závěry žalobců, které dovodili z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 102/2010-80, týkajícího se odvolání generálního ředitele Českého rozhlasu. Podle žalované Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani rozhodování o odvolání generálního ředitele, tedy statutárního orgánu Českého rozhlasu, se neděje v oblasti veřejné správy, neboť jde o úkon pracovněprávní. Je tedy zřejmé, že výkon funkce v poradním orgánu právnické osoby podléhá rovněž soukromoprávním normám. Tento závěr opírá žalovaná mj. i o ustanovení § 8b odst. 7 zákona o České televizi, který stanoví termín výplaty odměny shodně jako zaměstnancům České televize.
17. Dále žalovaná argumentuje, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu správního řádu (§ 67), a to zejména proto, že jej nevydal správní orgán v oblasti veřejné správy (viz 1 správního řádu). Z uvedeného důvodu není ani na místě, aby splňovalo náležitosti dle § 68 správního řádu, napadené rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat odůvodnění, jak namítají žalobci. Přestože členství v Radě České televize veřejnou funkcí je, nelze rozhodování žalované ve věci volby nebo odvolání poradního orgánu směřovat se správní činností ve smyslu správního práva. Žalovaná nerozhoduje jakožto správní orgán, a proto rozhodnutí o zvolení do funkce člena dozorčí komise, resp. rozhodnutí o odvolání, nepředstavuje výsledek správního řízení. Sám zvolený člen voleného orgánu není účastníkem žádného řízení, a nesplňuje tedy ani jednu z definic účastenství ve smyslu § 27 správního řádu. Žalovaná nicméně připouští, že by eventuálně mohla být považována za tzv. jiný orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
18. Dále nicméně žalovaná shrnuje, že při vydání napadeného rozhodnutí nevykonávala působnost v oblasti veřejné správy, autoritativně vrchnostensky nerozhodovala o veřejných subjektivních právech určitého okruhu osob, a tedy ani nevystupovala jako správní orgán. Přezkum odvolání členů dozorčí komise proto v žádném případě nespadá pod pravomoc správních soudů a členství v dozorčí komisi nelze srovnávat s funkcemi, u nichž bylo judikaturou dovozeno, že otázka jmenování a odvolání pod režim správního soudnictví spadá. Z tohoto důvodu by tak měl soud žalobu odmítnout.
19. K samotným žalobním námitkám potom žalovaná doplňuje, že dozorčí komise byla napadeným rozhodnutím odvolána proto, že dlouhodobě řádně nevykonávala své poradní funkce. Konečně žalovaná chtěla ze stejného důvodu dozorčí komisi odvolat již v srpnu 2020; její členové (žalobci) tudíž již v té době byli seznámeni s důvody, pro které byli později odvoláni (předseda dozorčí komise je přítomen na všech zasedáních žalované).
20. Žalovaná dále argumentuje, že není problematické, pokud byla dozorčí komise odvolána jako celek. Z materiálního hlediska není jakýkoli rozdíl v odvolání všech členů dozorčí komise, či dozorčí komise jako celku. Toto rozlišování má význam nanejvýše právě z hlediska ztráty předpokladů pro výkon funkce, která by se měla posuzovat ve vztahu ke každému členovi orgánu zvlášť. Obdobně (tedy jako celek) byla navíc dozorčí komise odvolána i v r. 2010.
21. Žalovaná poté doplňuje, že žalobci nejsou aktivně legitimováni, neboť být členem voleného orgánu právnické osoby není veřejným subjektivním právem (ve správním soudnictví se přitom v souladu s § 2 s. ř. s. poskytuje ochrana právě veřejným subjektivním právům).
22. Žalobci na uvedené vyjádření reagovali replikou ze dne 14. 4. 2021, ve které nad rámec žaloby uvádí, že pasivní legitimace žalované je založena § 33 odst. 2 s. ř. s.; argumentace tím, že žalovaná nemá právní subjektivitu, je tedy v tomto ohledu bezpředmětná. Žalobci zdůrazňují, že žalovaná ani dozorčí komise nejsou orgány České televize jakožto právnické osoby, ale samostatnými orgány

veřejné kontroly nad činností České televize. Bylo by tedy absurdní, aby ve věci odvolání členů dozorčí komise byla žalována před civilním soudem přímo Česká televize.

23. Dozorčí komise odpovídá žalované a žalovaná odpovídá přímo Poslanecké sněmovně, členové těchto orgánů potom nejsou v pracovněprávním ani jiném vztahu k České televizi. Právě veřejnoprávní povaha žalované a dozorčí komise a jejich nezávislost na České televizi při výkonu veřejné kontroly nad její činností, neumožňuje řešit tuto věc jinak než pomocí prostředků soudního řízení správního.
24. Žalovaná následně dne 5. 5. 2021 k výzvě soudu předložila vícero podkladů, kterými prokazuje dřívější, resp. dlouhodobou nespokojenost některých členů Rady s prací dozorčí komise.
25. Žalovaná dále dne 19. 7. 2021 reagovala na repliku žalobců duplikou, ve které dále rozvíjela svou argumentaci stran pravomoci správních soudů a vlastní pasivní legitimace; upozorňuje zejména na skutečnost, že mocenské postavení dozorčí komise v rámci České televize je nevýznamné a komise nevykonává významné samostatné pravomoci (pouze shromažďuje podklady pro žalovanou; té jsou potom svěřeny významné pravomoci). Dále s odkazem na dva internetové odborné články uvedla, že dozorčí komise nemá působit jako protiváha žalované, nýbrž je zřízena za tím účelem, aby byla žalované nápomocna jakožto její poradní orgán. Dále uvedla, že podle § 8 odst. 1 písm. k) zákona o České televizi zřizuje žalovaná dozorčí komisi jako celek, je tedy logické, že i ji jako celek odvolává. Tento závěr podporuje i důvodová zpráva k novele č. 39/2001 Sb., kterou byl institut dozorčí komise do zákona o České televizi včleněn. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nepřipustnou odmítl.
26. Žalobci následně dne 21. 9. 2021 na uvedené vyjádření reagovali dalším vyjádřením, ve kterém opětovně zdůraznili, že dozorčí komise disponuje některými zásadními oprávněními důležitými z hlediska kontroly hospodaření České televize; není tedy pouze servisním orgánem žalované. Dále upozornili, že členové dozorčí komise mohou být žalovanou odvoláni pouze ze zákonem taxativně vymezených důvodů.
27. Městský soud v Praze vzal z obsahu listiny: Jednací řád rady České televize, a to, konkrétně z čl. 6 upravujícího jednání rady za prokázané, že podle odst. 3 čl. 6 program jednání navrhuje předseda. Člen může předložit návrh dalšího bodu programu nebo jeho změnu, a to písemně v dané lhůtě, nebo ústně na začátku jednání při projednávání návrhu programu jednání. Navržená změna programu jednání nabývá platnosti automaticky, s výjimkou případu, kdy se proti vysloví hlasováním většina přítomných členů Rady.
28. Podle odst. 8 je rada způsobilá se usnášet za přítomnosti nadpoloviční většiny všech svých členů, je-li přítomen předseda Rady nebo některý z jejich místopředsedů.
29. Podle odst. 9 Rada přijímá rozhodnutí ve formě usnesení nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů, s výjimkou rozhodnutí podle § 8 odst. 1 písm. b), e), f), k), g), j), k) a l) zákona o České televizi, které přijímá nadpoloviční většinou hlasů všech členů a s výjimkou rozhodnutí o jmenování a odvolání generálního ředitele České televize, k němuž je zapotřebí alespoň 10 hlasů členů Rady.
30. Z obsahu emailu odeslaného dne 28. 7. 2002 Danielem V. adresátům: Pavel M., René K., Jaroslav R. D., vzal soud za prokázané že uvedené osoby nepokládaly dozorčí komisi a její práci za přínosnou pro činnost rady České televize.
31. Ze zápisu ze 13. jednání rady České televize ze dne 26. 8. 2020 se podává, že radní Jiří K. navrhl přijmout usnesení číslo 162/13/20: Rada s okamžitou platností odvolává všechny členy dozorčí komise Rady České televize pro dlouhodobé ignorování pokynů členů Rady České televize, pro špatnou nekvalitní práci a pro ztrátu důvěry. Jak se ze zápisu dále podává, návrh nebyl přijat.
32. Ze zápisu z 18. jednání rady České televize ze dne 11. 11. 2020 byl v průběhu jednání vznesen návrh radní Hany L. k přijetí usnesení číslo 225/18/20: Rada konstatuje, že vyslovila vážné výhrady k práci dozorčí komise Rady České televize jako poradního orgánu Rady České televize. Rada na

základě těchto výhrad odvolává dozorčí komisi Rady České televize. Podle zápisu byl návrh přijat, a to počtem hlasů 10 pro, 2 proti, a 1 se zdržel.

33. Z důkazů předložených dále žalobci: zápis z 29. jednání Rady České televize a sdělení generálního ředitele ČT ze dne 25. 11. 2020 soud nevezl ke skutkovému stavu za prokázanou žádnou právně významnou skutečnost.

III.

Posouzení žaloby

34. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobci vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované.
35. Městský soud shledal, že okolnosti případu odůvodňují vyřízení věci přednostně, mimo pořadí, v jakém napadla, v souladu s § 56 odst. 1 s. ř. s. Městský soud vzal předně do úvahy, že v daném případě se jedná o obsazení kontrolního orgánu významného veřejného ústavu, který stojí ve středu společenského zájmu. Dále uvážil rovněž délku funkčního období žalobců coby členů dozorčí komise, které by – v případě, že by nebyli odvoláni – uplynulo již v r. 2022.

III. A. Pravomoc soudů ve správním soudnictví

36. Základní otázkou, kterou městský soud musel vyřešit před tím, než se mohl věnovat posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, bylo, zda vůbec je dána jeho pravomoc k přezkumu tohoto rozhodnutí. Pro soudní přezkum ve správním soudnictví musí být podle ustálené judikatury správních soudů kumulativně splněny tyto tři podmínky: 1) jde o přezkum aktu, jehož původcem je orgán moci výkonné [či jiný typ orgánu uvedený v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; 2) tento orgán rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob; 3) rozhodování se děje v oblasti veřejné správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007-197, publikovaný pod č. 1717/2008 Sb. NSS). Naproti tomu pravomoc civilních soudů je specifikována v § 7 odst. 1 o. s. ř., podle něhož v občanském soudním řízení soudy projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 9/2009-86).
37. Při posouzení, zda je v nynějším případě dána pravomoc soudů ve správním soudnictví, bylo stěžejní vyřešení otázky, jestli rozhodnutí o odvolání dozorčí komise je rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy (viz § 4 odst. 1 s. ř. s.), resp. rozhodnutí týkající se veřejných subjektivních práv žalobců (viz § 2 s. ř. s.).
38. Soud je přitom otázkou své pravomoci povinen zkoumat z úřední povinnosti; nedostatek pravomoci soudů ve správním soudnictví by byl neodstranitelný nedostatek v podmínkách řízení a důvodem, pro který by soud musel podanou žalobu odmítnout, obecně podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; pokud by dospěl k závěru, že ve věci mají pravomoc civilní soudy, potom dle § 46 odst. 2 s. ř. s. Nadto v posuzovaném případě se otázka pravomoci k přezkumu napadeného rozhodnutí správními soudy stala předmětem vzájemné polemiky ze strany žalobců a žalované; městský soud tudíž podrobně zdůvodnil, jak tuto otázku posoudil.
39. Městský soud je toho názoru, že v posuzovaném případě je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví. O věci uvážil následovně:
40. Otázkou postavení orgánu, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu veřejnoprávního média, v rámci systému organizace veřejné správy a otázkou právní povahy jeho řídicích a kontrolních aktů ve vztahu k tomuto médiu se již dříve správní soudy zabývaly, konkrétně v případě, který se týkal rozhodnutí Rady Českého rozhlasu o odvolání jeho generálního ředitele (viz rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 102/2010-80, publikovaný pod č. 2484/2012 Sb. NSS). Závěry přijaté Nejvyšším správním soudem v uvedeném rozsudku jsou aplikovatelné i v nyní projednávané věci, a to zejména proto, že Česká televize je subjekt, který má svým účelem i právním režimem zcela obdobné postavení jako Český rozhlas (srov. právní úprava v zákoně č. 483/1991 Sb., o České televizi, a v zákoně č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu).

41. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval (viz zejména body 30 až 38 rozsudku), že Český rozhlas je právnická osoba (subjekt práva), která má formu samostatného veřejného ústavu (který se řídí vlastní speciální úpravou a nepodléhá obecně stanovenému režimu); Rada Českého rozhlasu je potom orgánem tohoto veřejného ústavu, který je součástí jeho vnitřní organizace (byť se nejedná o typický vnitřní orgán, ale o specifický orgán, kterým se realizuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti, hospodaření a kvality výstupů veřejnoprávního média). Rada představuje jednak orgán kontroly činnosti Českého rozhlasu a jednak orgán, který se v určitém rozsahu podílí na řízení tohoto veřejného ústavu. Konkrétní oprávnění a pravomoci, kterými je ale Rada jakožto orgán veřejného ústavu nadána za účelem plnění těchto svých úkolů, ale typicky nepředstavují výkon veřejné moci či vrchnostenské veřejné správy. Naopak, Rada své úkoly vykonává typicky prostředky práva soukromého (zejména pracovněprávními úkony jako je jmenování a odvolávání generálního ředitele, určování jeho mzdy, dále akty ekonomického či jiného řízení Českého rozhlasu jako je schvalování rozpočtu, Statutu, schvalování dlouhodobých plánů rozvoje, schvalování návrhů generálního ředitele na zřízení a zrušení rozhlasových studií, schvalování dlouhodobých plánů programového, technického a ekonomického rozvoje).
42. S ohledem na popsaná východiska Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí Rady o odvolání generálního ředitele Českého rozhlasu sice splňuje první dvě podmínky pro přezkum ve správním soudnictví (viz bod 30 shora), nicméně se nejedná o rozhodnutí v oblasti (vrchnostenské) veřejné správy, ale o pracovněprávní úkon; třetí podmínka tudíž podle soudu nebyla v daném případě naplněna.
43. Městský soud právě rekapitulované závěry vztáhl na poměry České televize, které – jak uvedl výše – jsou v zásadě totožné jako v případě Českého rozhlasu. Činnost a organizaci České televize upravuje zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi (dále také jen „zákon“). Českou televizi je tedy třeba považovat za veřejný ústav a Radu České televize za jeho specifický orgán plnící úlohu orgánu, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti tohoto veřejného ústavu (viz § 4 odst. 1 zákona o České televizi). Rada dále zřizuje dozorčí komisi (viz § 8 odst. 1 písm. k) zákona).
44. Dozorčí komise je v souladu s § 8a odst. 1 zákona *poradním orgánem Rady ve věcech kontroly hospodaření České televize. Jejím úkolem je sledovat, zda jsou finanční zdroje a majetek České televize účelně a hospodárně využívány podle schváleného rozpočtu České televize v souladu s právními předpisy a s požadavky práva Evropských společenství. Dozorčí komise je povinna upozorňovat Radu na zjištěné nedostatky a předkládat jí návrhy na jejich odstranění. Podle § 8a odst. 2 zákona, [d]ozorčí komise má 5 členů, kteří jsou voleni a odvoláváni Radou z občanů České republiky s odbornými předpoklady pro výkon funkce člena dozorčí komise. Tyto předpoklady nicméně zákon blíže nespécifikuje.*
45. Dozorčí komisi je třeba stejně jako Radu považovat za specifický a samostatný orgán České televize, který je ovšem s Radou úzce provázaný, když jeho hlavní funkcí je, aby Radě jakožto její poradní orgán (nadán větší odborností) umožňoval efektivně vykonávat její kontrolní funkce ve vztahu k hospodaření České televize. Podle důvodové zprávy k novele zákona o České televizi č. 39/2001 Sb.: „Rady budou moci prostřednictvím svého souhlasu ovlivňovat technický a ekonomický rozvoj a programové schéma na každý kalendářní rok. Budou nejen schvalovat, ale i kontrolovat plnění rozpočtu, a schvalovat závěrečný účet České televize a Českého rozhlasu. K zabezpečení této funkce návrh novely stanoví povinnost každé Rady ustavit si jako poradní orgán dozorčí komisi, která jí bude nápomocna při kontrole hospodaření příslušného veřejnoprávního provozovatele. Dozorčí komise budou Radami voleny a odvolávány a jim budou také plně odpovědné.“ A dále: „Nový § 8a navazuje na zakládanou povinnost Rady vytvořit si zvláštní poradní orgán, který bude zaměřen na kontrolu hospodaření České televize. Rada, která je odpovědná za výsledek

hospodaření, tak získá pomocný orgán, který by měl být složen z odborníků specializujících se na ekonomiku, finanční řízení, účetnictví apod. O svých zjištěních by dozorčí komise měla Radu průběžně informovat, její každoroční souborná zpráva by pak měla být podkladem pro Výroční zprávu o hospodaření České televize.”

46. Vzhledem k tomu, že na členy dozorčí komise – odlišně od požadavků na členy Rady – jsou kladeny i odborné požadavky (byť zákonem nekonkretizované), a dozorčí komise je tak především odborným orgánem kontroly hospodaření České televize, tento orgán disponuje (na rozdíl od Rady samotné) specifickým oprávněním nahlížet do účetních dokladů a záznamů a jiných písemností České televize. Konkrétně § 8a odst. 7 zákona o České televizi stanoví, že *[č]lenové dozorčí komise mohou s vědomím generálního ředitele nahlížet do všech účetních dokladů, účetních záznamů a dalších písemností České televize, které mají vypovídací schopnost o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech, a o těchto skutečnostech požadovat ústní nebo písemné informace od příslušných zaměstnanců České televize. Zaměstnanci České televize jsou povinni poskytnout členům dozorčí komise kopie vyžádaných písemností, účetních dokladů nebo účetních záznamů České televize, jakož i požadované informace. Podmínky a způsob provádění kontrol stanoví kontrolní řád dozorčí komise, který schvaluje Rada.*
47. Stěžejní otázka, kterou se musel městský soud dále zabývat, je, jak nahlížet na funkci člena dozorčí komise. První možností náhledu je považovat ji spíše za standardní funkci v rámci právnické osoby, resp. dozorčí komisi ztotožnit spíše se standardními orgány právnické osoby (srov. § 151 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník) a chápat ji soukromoprávně. V takovém případě by bylo třeba i volbu a odvolání členů dozorčí komise Radou považovat za svou povahou soukromoprávní jednání obdobné postupu, kdy jeden orgán právnické osoby vytváří (typicky právě volbou) jiný orgán právnické osoby (viz obecná úprava v občanském zákoníku); v takovém případě by nebyla dána pravomoc soudů ve správním soudnictví. Druhou možností náhledu je považovat funkci člena dozorčí komise za funkci svou povahou především veřejnoprávní; volbu a odvolání členů dozorčí komise Radou by potom bylo třeba považovat za výkon (vrchnostenská) veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Odpověď na tuto otázku nelze hledat v citovaném rozsudku ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 102/2010-80, neboť v něm se Nejvyšší správní soud zabýval povahou většiny aktů Rady Českého rozhlasu, nikoliv ale postavením samotné Rady, resp. jejích členů. Konkrétně se pak Nejvyšší správní soud zabýval postavením generálního ředitele; vyzdvihl přitom manažerskou povahu této funkce při řízení veřejnoprávního média; postavením dozorčí komise se nicméně nezabýval.
48. Městský soud pro posouzení uvedené otázky považuje do značné míry za referenční rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 66/2010-119, publikovaný pod č. 2597/2012 Sb. NSS. V tomto rozsudku, který se věcně zabýval povahou funkce děkana fakulty vysoké školy a otázkou, zda je rozhodnutí rektora nejmenovat vybraného kandidáta děkanem fakulty přezkoumatelné ve správním soudnictví, Nejvyšší správní soud vymezil obecnější kritéria, jak určit, zda procedura jmenování nebo odvolání určitého orgánu je procedurou veřejnoprávní či soukromoprávní. Nutno ale podotknout, že uvedený rozsudek je již poněkud starší a některá jeho východiska (určitá preference soukromoprávního pojetí) byla pozdějším legislativním vývojem modifikována; konkrétně v bodě 48 rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí: *„Základem nyní platných a účinných právních úprav postavení „služebníků státu“ (mysleno státu v širším slova smyslu, tj. fyzických osob vykonávajících osobně činnost pro stát nebo jiné právnické osoby veřejného práva podílející se na výkonu veřejné moci) je totiž soukromoprávní metoda právní regulace vztahů těchto osob se státem či jinou příslušnou veřejnoprávní korporací a pouze jako výjimka z pravidla, byť v praxi poměrně častá, se uplatňuje veřejnoprávní metoda regulace, a to z nejrůznějších důvodů.“* Tato teze je po přijetí zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, (a poté, co tento zákon nabyl účinnosti) jen stěží udržitelná, neboť tento zákon převedl velkou většinu „služebníků státu“, konkrétně zaměstnance (úředníky) podílející se na výkonu veřejné moci, z pracovněprávního poměru do veřejnoprávního režimu (služebního poměru). Z výjimky se tedy stalo pravidlo; dnes je tedy možno konstatovat, že v případě, že se někdo podílí na výkonu veřejné moci, potom je pravidlem, že tak činí ve veřejnoprávním poměru (jiná situace je v oblasti tzv. pečovatelské veřejné správy – zaměstnanci různých veřejných ústavů jsou typicky

v pracovněprávním vztahu k němu). Uvedená změna se sice netýkala postavení členů dozorčí komise České televize, nicméně obecně znamenala změnu prizmatu (ve prospěch veřejnoprávního pojetí), kterou nelze při hodnocení povahy funkce člena dozorčí komise ignorovat.

49. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále vymezil některá kritéria, která je třeba vzít do úvahy při rozlišování, zda procedura jmenování nebo odvolání určitého orgánu má charakter veřejnoprávní, nebo soukromoprávní. Jako obecné kritérium uvádí to, zda procedura jmenování či odvolání má určitý význam v systému brzd a protivah. Konkrétně uvádí (bod 51 rozsudku): „*Procedura jmenování děkana by musela mít v rámci veřejnoprávní korporace, v níž se odehrává, jako institut jsoucí součástí jakéhosi systému brzd a rovnováh uvnitř této korporace podobnou funkci, jakou mají některé jmenovací procedury v rámci státu. V rámci státu jako veřejnoprávní korporace totiž některé jmenovací či instalační procedury (např. jmenování předsedy vlády prezidentem, jmenování státních zástupců ministrem spravedlnosti, jmenování členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání předsedou vlády na návrh Poslanecké sněmovny, volba veřejného ochránce práv Poslaneckou sněmovnou) jsou nepochybnou součástí systému brzd a rovnováh, jebož smyslem a účelem je rozložení státní moci mezi více navzájem si zčásti konkurujících a zčásti spolu kooperujících aktérů zabránit koncentraci moci v jedné ruce, zabránit jejímu zneužití, zajistit skutečně účinnou „vládu na čas“ a dosáhnout oddělení státu jako neosobní a s dlouhodobou perspektivou existující entity od konkrétních fyzických osob jako nositelů veřejné moci v určité konkrétní době.*“
50. Jako konkrétní indikátory potom uvádí (body 57 až 59 rozsudku): mocenský význam funkce, která je jmenováním obsazována v rámci dané instituce (jak významné pravomoci vyplývají z dané funkce a do jaké míry tyto pravomoci vykonává samostatně – bez vazby na politické či administrativní vedení nadřízenými); dále schopnost „rezistence“ vůči jiným funkcím v rámci příslušné veřejné instituce (blokační či usměrňovací pravomoci); dále funkční stabilita (jak jednoduché, resp. složité je dotýcného z funkce odvolat). Naopak jako podružnou označuje skutečnost, „*zda součástí okruhu úkolů vyplývajících z dané funkce je i vykonávání vrchnostenské činnosti, zejména rozhodování o právech a povinnostech osob, sama o sobě naopak není zpravidla určující pro posouzení, zda jmenovací akt do dané funkce má veřejnoprávní, anebo soukromoprávní povahu. V řadě případů totiž rozhodovací nebo jiné vrchnostenské, např. kontrolní, pravomoci jsou svěřeny osobám, jejichž vztah ke státu nebo jiné veřejnoprávní korporaci je čistě pracovněprávní, a to včetně úkonů takový pracovněprávní poměr zakládajících, měnících či ukončujících.*“ (K tomu nicméně korekce v bodě 42 shora).
51. Dále tedy městský soud přistoupil k samotnému posouzení postavení členů dozorčí komise. Ta je orgánem České televize, která je veřejným ústavem. Mezi různými veřejnými ústavy (např. školské, zdravotní či kulturní instituce) má Česká televize specifické postavení (právě to je třeba vzít do úvahy). To je dáno zejména charakterem služeb, které Česká televize veřejnosti poskytuje (resp. jejich zásadním společenským významem) a které jsou specifikovány v §§ 2 až 3a zákona o České televizi. Konkrétně podle § 2 odst. 1 zákona *Česká televize poskytuje službu veřejnosti tvorbou a šířením televizních programů, popřípadě dalšího multimediálního obsahu a doplňkových služeb na celém území České republiky za účelem naplňování demokratických, sociálních a kulturních potřeb společnosti a potřeby zachovat mediální pluralitu. Jejimi konkrétními úkoly potom dle § 2 odst. 2 zákona je: a) poskytování objektivních, ověřených, ve svém celku vyvážených a všestranných informací pro svobodné vytváření názorů, b) vytváření a šíření programů a poskytování vyvážené nabídky pořadů pro všechny skupiny obyvatel se zřetelem na svobodu jejich náboženské víry a přesvědčení, kulturu, etnický nebo národnostní původ, národní totožnost, sociální původ, věk nebo pohlaví tak, aby tyto programy a pořady odrážely rozmanitost názorů a politických, náboženských, filozofických a uměleckých směrů, a to s cílem posílit vzájemné porozumění a toleranci a podporovat soudržnost pluralitní společnosti, d) rozvíjení kulturní identity obyvatel České republiky včetně příslušníků národnostních nebo etnických menšin, e) výroba a vysílání zejména zpravodajských, publicistických, dokumentárních, uměleckých, dramatických, sportovních, zábavných a vzdělávacích pořadů a pořadů pro děti a mládež.*
52. Naplňování těchto služeb Českou televizí, vzhledem k jejich komplexnosti a vzhledem k exkluzivnímu postavení televizního vysílání (a dnes i jiných způsobů šíření audiovizuální produkce a zpravodajství) ve společnosti, podřídil zákonodárce specifické regulaci, která zajišťuje do značné míry nezávislost České televize na aktuální politické reprezentaci, a současně dohledu

veřejnosti nad řádným naplňování svěřených úkolů (veřejné služby). Mezi prvky této regulace patří např. samostatné financování České televize; ta není financována ze státního rozpočtu (majetkově je od státu zcela oddělena – viz § 1 odst. 2 a 3 zákona o České televizi), ale především prostřednictvím tzv. koncesionářských poplatků (srov. § 10 zákona o České televizi a zákon č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích); dále potom zřízení zvláštního orgánu, kterým se *uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize* (viz § 4 odst. 1 zákona) a který plní zejména kontrolní ale také řídicí funkce ve vztahu k tomuto veřejnému ústavu (viz působnost Rady zakotvená v § 8 zákona).

53. Ačkoliv – jak shrnul Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 1 As 102/2010-80, právní akty, kterými Rada realizuje svou působnost, mají obvykle soukromoprávní povahu, tak samotná Rada a zejména pak konkrétně funkce člena Rady (a vztahy vyplývající z jeho jmenování a případně odvolání) mají veřejnoprávní charakter. K takovému závěru je třeba dospět zejména s ohledem k tomu, jakou funkci Rada v rámci České televize plní (nejedná se o standardní orgán právnické osoby, který je bez dalšího součástí její vnitřní struktury, ale o do určité míry samostatný orgán, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrole a řízení České televize), a poté i na základě vyhodnocení výše uvedených kritérií vymezených Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 7 As 66/2010-119. Rada je v rámci veřejného ústavu, České televize, mocensky významným orgánem (viz vymezení její působnosti v § 8 zákona); je to ona, kdo volí generálního ředitele, kdo schvaluje rozpočet a zásadní organizační a majetková rozhodnutí, kdo kontroluje hospodaření České televize a výkon veřejné služby atd. Při výkonu této své působnosti je Rada samostatná; žádný jiný orgán (např. Poslanecká sněmovna PČR, která v souladu s § 4 odst. 1 zákona volí členy Rady a které je Rada v souladu s § 4 odst. 5 zákona ze své činnosti odpovědná) nemůže její rozhodnutí revidovat či do výkonu její působnosti přímo zasahovat vlastními akty (např. závaznými pokyny apod.). Rovněž funkční stabilita členů Rady je relativně vysoká, když je jim garantován výkon funkce po stanovené šestileté funkční období (viz § 4 odst. 4 zákona), přičemž možnost jejich odvolání je dána jenom ze zákonem předvídaných důvodů (viz § 6 odst. 2 a 3 zákona) – k tomu podrobněji v části III. B. rozsudku.
54. Dozorčí komise má potom účelem své existence od Rady odvozenou povahu. Je to Rada, do jejíž působnosti spadá podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona *kontrolovat účelné a hospodárné využívání finančních zdrojů a majetku České televize podle schváleného rozpočtu* a podle § 7 odst. 1 písm. d) zákona *sledovat naplňování požadavků práva Evropských společenství na transparentnost finančních vztahů v České televizi* a podle § 7 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 9 odst. 8 zákona schvalovat některé významné majetkové dispozice. Dozorčí komise je v souladu s § 8a odst. 1 zákona (citováno výše) poradním orgánem Rady právě ve vztahu k této její působnosti. Dozorčí komise tedy sama nemá ve vztahu k Poslanecké sněmovně a ve vztahu k veřejnosti odpovědnost za kontrolu hospodaření České televize, tato odpovědnost a působnost náleží Radě. Dozorčí komise je tak koncipována jako relativně samostatný expertní orgán, který Radě, jejíž členové nemusí být zběhlí v odborné problematice kontroly hospodaření, fakticky umožňuje vykonávat tuto svěřenou působnost.
55. Z hlediska posouzení zda dozorčí komise, a tedy konkrétně funkce člena dozorčí komise (a vztahy vyplývající z jeho jmenování a případně odvolání) mají veřejnoprávní charakter, a tedy je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví k přezkumu rozhodnutí o odvolání dozorčí komise (jejích členů), uvážil městský soud následovně:
56. Stěžejní je zejména skutečnost, že dozorčí komise významným způsobem participuje na působnosti Rady, i její činností se tedy uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu České televize (což svědčí pro její veřejnoprávní povahu) a z hlediska vnějšího se na její činnost uplatňují obdobné požadavky nezávislosti jako na Radu (viz dále předpoklady pro výkon funkce člena dozorčí komise – zakotvené zejména v § 4 odst. 3 a § 5 zákona).
57. Pokud jde o mocenský význam této funkce, tak je třeba vyzdvihnout zejména tu skutečnost, že členové dozorčí komise mají v souladu s § 8a odst. 7 zákona (citován výše) velmi

významné kontrolní oprávnění seznamovat se (nahlížet) s veškerými podklady, které vypovídají o hospodaření České televize; takové oprávnění přitom nemají ani členové Rady; dozorčí komise je tedy svou konkrétní funkcí a zákonnými oprávněními odlišná od Rady. Pokud jde o samostatnost při výkonu svěřených úkolů, tak zde na jedné straně platí, že do něj nikoliv nevýznamným způsobem může zasahovat Rada, která v souladu s § 8a odst. 7 schvaluje kontrolní řád dozorčí komise; ta tedy není (nebo nemusí být – v závislosti na parametrech kontrolního řádu) autonomní při organizování své činnosti (např. v tom, na co se ve své kontrolní činnosti zaměří apod.), ale do značné míry se musí podřídit požadavkům Rady. Pokud jde ale o samostatnost z hlediska výstupů kontrolní činnosti, ty dozorčí komise přijímá autonomně – většinovým hlasováním (viz úprava jednání v § 5 a zejména v § 6 zákona, které upravují způsob jednání a přijímání usnesení dozorčí komise). Žádný jiný orgán tedy nemůže zasahovat do výsledků (výstupů) její činnosti. Nutno podotknout, že dozorčí komise je rovněž autonomní z hlediska nastavení vnitřní struktury, když si sama v souladu s § 8a odst. 4 zákona ze svého středu volí předsedu a místopředsedu a dále si sama upravuje pravidla, jimiž se řídí její jednání (podle § 8a odst. 4 přijímá svůj jednací řád).

58. Dalším okruhem otázek jsou potom otázky spojené s předpoklady pro výkon funkce a funkční stabilitou. Předně je třeba vyzdvihnout, že předpoklady pro výkon funkce jsou shodné s předpoklady pro výkon funkce člena Rady; ust. § 8a odst. 3 stanoví, že *pro výkon této funkce platí předpoklady stanovené v § 4 odst. 3 a § 5 obdobně* (nadto členové dozorčí komise musí mít odborné předpoklady pro výkon funkce, byť zákonem nekonkretizované – viz § 8a odst. 2 zákona). Vedle toho – i přesto, že uvedené pravidlo je obsaženo i v odkazovaném § 4 odst. 3 – zákon v § 8a odst. 2 zdůrazňuje, že členem dozorčí komise může být pouze občan ČR. Ačkoliv toto kritérium nelze označit za určující, je jistou indicií, že charakter takové funkce je veřejnoprávní, pokud zákon pro takovou funkci stanovuje vcelku striktní předpoklady (zejména rozsáhle nastaví neslučitelnost s jinými funkcemi a činnostmi ve veřejném i soukromém sektoru) a navíc stanoví, že funkci může vykonávat pouze občan ČR. Takové omezení (pouze na občany ČR) je typicky spojeno s funkcemi významnými z hlediska fungování státu či veřejné správy.
59. Dále je třeba vzít do úvahy, že členové dozorčí komise jsou do své funkce instalováni na funkční období (tedy nikoliv na neurčito, než budou odvoláni). Podle § 8a odst. 3 zákona, *jsou členové dozorčí komise voleni na funkční období 4 let, a to i opětovně, ne však na více než 4 po sobě jdoucí funkční období*. Ačkoliv se s podobnou úpravou lze setkat i u právnických osob soukromého práva, kdy jejich statutární a dozorčí orgány jsou také typicky voleny na omezenou dobu (na funkční období), stanovení funkčního období v prostředí veřejné správy spíše značí, že se jedná o funkci mocensky a organizačně významnou a svým charakterem samostatnou (která má spíše veřejnoprávní charakter). Pochopitelně se ale jedná pouze o dílčí kritérium, které samo o sobě není rozhodné; např. funkci ředitele České televize, která je obsazována na šestileté funkční období (viz § 9 odst. 4 zákona), je s ohledem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci ředitele Českého rozhlasu (č. j. 1 As 102/2010-80) třeba považovat za funkci manažerskou, která je obsazována a vykonávána v soukromoprávním režimu. Dále je třeba zdůraznit, že zákon v § 8a odst. 3 omezuje možnost opakování mandátu člena dozorčí komise, což je také znak pozic z hlediska výkonu veřejné správy významných, u kterých je spatřován zájem na určité periodické obměně složení.
60. Pokud jde naopak o záruky setrvání ve funkci po stanovené funkční období, tak zde městský soud konstatuje, že právní úprava neposkytuje členům dozorčí komise větší záruky toho, že svou funkci budou moci vykonávat po stanovené období funkční období. Ani tato okolnost sama o sobě ale není rozhodující, viz zejména obdobná situace v případě řešeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 60/2018-45. K tomu podrobně v části III. B. rozsudku.
61. Městský soud dospěl k závěru, že v případě členů dozorčí komise převažují veřejnoprávní prvky jejich funkce, zejména z důvodu, že se jedná o orgán, který významně participuje na plnění úkolů Rady, a je tedy zprostředkovaně rovněž orgánem, *jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize*. Česká televize je přitom velmi specifickým veřejným ústavem, který podléhá zvláštní

regulaci. Rovněž pomocná kritéria vymezená Nejvyšším správním soudem svědčí spíše pro veřejnoprávní náhled na tuto funkci (viz výše).

62. Vzhledem k právě učiněnému závěru městský soud konstatuje, že rozhodování Rady o odvolání dozorčí komise je rozhodováním v oblasti veřejné správy; Radu je současně třeba považovat – vzhledem k jejímu specifickému postavení a zákonnému statusu – za tzv. jiný orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z toho důvodu Rada v tomto případě vystupuje v pozici správního orgánu, a proto – ačkoliv sama nemá právní subjektivitu – může být v souladu s § 33 odst. 2 s. ř. s. účastníkem řízení.

III. B. Pravomoc Rady odvolat dozorčí komisi (důvodnost žaloby)

63. Dále městský soud přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby, tedy vypořádání jednotlivých žalobních námitek.
64. Žaloba není důvodná.
65. **Nejprve se městský soud zabýval druhou žalobní námitkou, konkrétně otázkou, zda členové dozorčí komise mohou být odvoláni pouze z důvodů předpokládaných v § 6 odst. 2 zákona o České televizi, nebo i z jiných důvodů (resp. bezdůvodně).** Odpověď na tuto otázku bude stěžejní i pro posouzení první žalobní námitky.
66. Podle § 8a odst. 2 zákona, *[d]ozorčí komise má 5 členů, kteří jsou voleni a odvoláváni Radou z občanů České republiky s odbornými předpoklady pro výkon funkce člena dozorčí komise.*
67. Podle § 8a odst. 3 zákona o České televizi, *[č]lenové dozorčí komise jsou voleni na funkční období 4 let, a to i opětovně, ne však na více než 4 po sobě jdoucí funkční období. Pro zvolení do funkce člena dozorčí komise a pro výkon této funkce platí předpoklady stanovené v § 4 odst. 3 a § 5 obdobně. Pro zánik funkce člena dozorčí komise platí přiměřeně § 6 odst. 1 a 2.*
68. Podle § 4 odst. 1 věta třetí zákona, *[č]leny Rady volí a odvolává Poslanecká sněmovna tak, aby v ní byly zastoupeny významné regionální, politické, sociální a kulturní názorové proudy.*
69. Podle § 6 odst. 1 zákona, *[č]lenství v Radě zaniká:*
- a) uplynutím funkčního období,*
 - b) dnem bezprostředně následujícím po dni doručení písemně učiněného vzdání se funkce předsedovi Poslanecké sněmovny,*
 - c) odvoláním z funkce,*
 - d) dnem, kdy člen Rady přestal splňovat předpoklady pro zvolení do funkce člena Rady stanovené v § 4 odst. 3,*
 - e) úmrtím.*
70. Podle § 6 odst. 2 zákona, *[p]oslanecká sněmovna člena Rady z funkce odvolá*
- a) přestal-li splňovat předpoklady pro výkon funkce člena Rady stanovené v § 5,*
 - b) narušil-li závažným způsobem důstojnost funkce člena Rady nebo dopustil-li se takového jednání, které zpochybňuje jeho nezávislost nebo nestrannost při výkonu funkce člena Rady,*
 - c) neúčastňuje-li se po dobu více než 3 měsíců schůzí Rady.*
71. Úprava odvolání z funkce člena dozorčí komise je stanovena v citovaném § 8a odst. 2 a 3 zákona; jednak je stanoveno, že členy dozorčí komise odvolává Rada (odst. 2), dále je stanoveno, že pro zánik funkce člena dozorčí komise se přiměřeně použije úprava zániku funkce člena Rady (s výjimkou § 6 odst. 3, na který není odkazováno). Jako základ dalších úvah je tedy třeba vzít úpravu odvolávání členů Rady (resp. obecně zániku členství v Radě).
72. Z citovaného § 4 odst. 1 zákona vyplývá, že je to Poslanecká sněmovna, kdo volí a odvolává členy Rady. Toto ustanovení zakládá pravomoc Poslanecké sněmovny odvolávat členy Rady (a to bez další konkretizace, podmínky). Odvolání obecně je potom podle § 6 odst. 1 písm. c) jedním z vícera důvodů pro zánik členství v Radě. Teprve až § 6 odst. 2 zákona konkretizuje uvedenou pravomoc

Poslanecké sněmovny. Z pohledu jazykového (a systematického) má toto ustanovení pouze ten význam, že stanoví případy, kdy má Poslanecká sněmovna povinnost člena Rady odvolat (to lze dovodit z užití oznamovacího způsobu dokonavého slovesa – „odvolá“, jež značí příkaz); to ale samo o sobě (z jazykového pohledu) neznamena, že se jedná o uzavřený výčet případů, kdy tak učinit může. Naopak, z jazykového pohledu by byl logický závěr ten, že Poslanecká sněmovna může obecně členy Rady odvolávat podle své úvahy, jen v některých (vyjmenovaných) případech je povinna tak učinit. Tento jazykový závěr lze konečně podpořit i další systematickou úvahou; zákon v § 9 odst. 6 upravuje jako jeden z důvodů zániku funkce generálního ředitele České televize odvolání z funkce Radou, v odst. 7 potom stanoví, kdy ho Rada z funkce „může“ odvolat, tedy stanoví uzavřený výčet situací, kdy tak učinit může (*a contrario* tedy v ostatních případech Rada tuto pravomoc nemá).

73. S touto úvahou se ale pochopitelně městský soud nemohl spokojit. Jak již před delším časem uvedl Ústavní soud v hojně citovaném nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97 (N 163/9 SbNU 399), tak jazykový výklad „*představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nezdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odčizení a absurdity.*“ Bylo tedy na místě, aby se soud zabýval i účelem relevantních ustanovení zákona v širším kontextu.
74. Jak již bylo uvedeno výše (viz zejména bod 45 a 46 shora), Česká televize má, jakožto veřejný ústav naplňující veřejnou službu v oblasti televizního vysílání (srov. § 3 zákona) a jako klíčové masmédiu vysoký společenský význam z hlediska uchování a rozvíjení základních hodnot společnosti (jako je demokracie, pluralita, ochrana práv menšin apod.) velmi specifické postavení. To je reflektováno zejména zakotvením vysoké míry nezávislosti této instituce na politické reprezentaci. Ta vyplývá z vícera ustanovení zákona o České televizi (viz bod 46 shora); opakovaně jí zdůrazňuje i zákonodárce, jak vyplývá z důvodových zpráv k novelám k zákonu o České televizi; viz např. v důvodové zprávě k novele č. 39/2001 Sb. nebo k novele č. 82/2005 Sb., ve kterých se opakovaně hovoří o nezávislosti České televize a potřebě jejího dalšího prohlubování. O potřebě zajištění nezávislosti veřejnoprávních médií potom opakovaně hovoří i Rada Evropy – viz zejména *Doporučení č. R (96) 10 k zárukám nezávislosti veřejnoprávního vysílání* a navazující dokumenty.
75. Jedním z nástrojů, pomocí něhož je nezávislost České televize zajišťována, je i zřízení zvláštního kontrolního a také řídicího orgánu – Rady. Na členy Rady jsou kladeny relativně vysoké požadavky, co se týče jejich nezávislosti zejména na politické reprezentaci, ale i na jiných zájmových skupinách (viz § 5 zákona – v tomto ustanovení je opakovaně zdůrazňován požadavek nezávislého a nestranného působení členů Rady). Funkční stabilita, resp. nemožnost být odvolán politickou reprezentací z jiných než ze zákonem stanovených důvodů, je potom jednou z nejzásadnějších záruk této nezávislosti. V případě, že by členové Rady mohli být libovolně odvoláváni Poslaneckou sněmovnou, potom by o žádné nezávislosti nebylo možné hovořit; tito by byli ve výsledku vykonavateli politické vůle většiny v Poslanecké sněmovně, neboť by jim neustále hrozilo, že v případě, že se jí vzeprou, budou odvoláni. Z hlediska účelu, který zákon o České televizi sleduje je zřejmé, že ustanovení o odvolávání členů Rady (§ 4 odst. 1, § 6 odst. 1 písm. c) a § 6 odst. 2 zákona) nelze interpretovat tak, jak bylo naznačeno v bodě 66 shora. Naopak, je třeba dojít k závěru, že § 6 odst. 2 (s doplněním § 6 odst. 3, který upravuje odvolání Rady jako celku) představuje v daném případě uzavřený výčet případů, kdy Poslanecká sněmovna může (a současně musí) odvolat člena Rady; pokud nebude naplněna žádná z podmínek zakotvených v tomto ustanovení (jedná se jen o nejzávažnější případy, kdy člen Rady neplní své povinnosti, přestal splňovat podmínky způsobilosti pro výkon funkce, jedná v rozporu s požadavkem nezávislosti či nestrannosti) potom Poslanecká sněmovna odvolat člena Rady nemůže.
76. Pokud jde ovšem o členy dozorčí komise, v jejich případě je situace odlišná. Postavení dozorčí komise již bylo podrobněji analyzováno v bodech 38 až 40 a 48 shora. Dozorčí komise působí jako poradní orgán Rady, jako její expertní orgán Radě pomáhá vykonávat jeden z úkolů, který je jí

svěřen, konkrétně kontrolu hospodaření České televize. Na členy dozorčí komise jsou kladeny obdobné požadavky nezávislosti a nestrannosti jako na členy Rady (viz § 8a odst. zákona); to ale pouze ve vztahu k vnějším vlivům, nikoliv ve vztahu k Radě. Jak již bylo uvedeno, tak je to Rada, které je zákonem svěřena určitá odpovědnost - úkol, dozorčí komise jí je v tom pouze nápomocna (nemá v tomto ohledu samostatné postavení). Nemělo by proto žádný smysl, aby dozorčí komise byla koncipována jako na „nezávislé Radě“ nezávislý orgán; naopak je logické, že práce Rady bude s prací dozorčí komise úzce provázána a bude stěžejní, aby Rada měla k dozorčí komisi důvěru, protože právě s její pomocí plní zákonem jí svěřené úkoly.

77. Výše citovaný § 8a odst. 3 užívá odlišný odkaz na úpravu členství v Radě v případě předpokladů pro zvolení a pro výkon funkce na straně jedné a pro zánik funkce na straně druhé. V prvním případě hovoří o „obdobném“ použití, ve druhém případě o „přiměřeném“ použití. Odlišení těchto dvou forem legislativního odkazu není bez významu (konečně zákonodárce by nevolil odlišná slova, nadto v jediném ustanovení, pokud by nechtěl zdůraznit rozdíl). Legislativní pravidla vlády upravují použití těchto slov v čl. 41, podle jeho odst. 1: „Slovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení tébož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu. Používá se například obratu „Pro se použije obdobně § ... odst. ...“.“ Podle jeho odst. 2: „Slova „přiměřeně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení tébož nebo jiného právního předpisu lze použít výjimečně; vyjadřuje volnější vztah mezi tímto ustanovením a vymezenými právními vztahy. Používá se například obratu „Prose použije přiměřeně § ... odst. ...“.“ Na Legislativní pravidla vlády potom navazuje Metodická pomůcka pro přípravu návrhů právních předpisů (III. část), která je věnována právě užívání slov „obdobně“ a „přiměřeně“ v právních předpisech. K užití slova přiměřeně je v něm uvedeno následující: „Problematičtější je použití slova „přiměřeně“, neboť v tomto případě se na tom, kdo chce poznat obsah a rozsah právní normy, která odkazuje na „přiměřeně“ použít jiné normy, požaduje, aby provedl poměrně složitou logickou operaci a zhodnotil, kdy, resp. které předpokládané právní následky se na daný případ mohou vztahovat a kdy, resp. které nikoliv.“
78. Městský soud tedy ve vztahu k nyní projednávanému případu konstatuje, že „přiměřená“ aplikace ustanovení § 6 odst. 1 a 2 zákona v případě zániku funkce člena dozorčí komise znamená, že tato ustanovení nemají být aplikována stejně, ale naopak s ohledem na specifickou povahu funkce člena dozorčí komise, a tedy se zohledněním jiných účelů, které zákon v daném případě sleduje. Jak již bylo řečeno, tak v případě dozorčí komise není dán požadavek nezávislosti na Radě, není proto účelné, aby členové dozorčí komise měli stejné záruky setrvání ve funkci (vůči Radě) jako členové Rady (vůči Poslanecké sněmovně). Je tedy na místě, aby se uplatnila interpretace uvedených ustanovení podrobněji popsána v bodě 66 shora, která bude v daném případě velmi dobře odpovídat účelu zákona (povaze institutu dozorčí komise). Platí tedy, že na základě § 8a odst. 2 zákona (ve spojení s § 6 odst. 1 písm. c) užitého přiměřeně) může Rada odvolat člena dozorčí komise v zásadě z jakéhokoliv důvodu, např. jen z důvodu subjektivní ztráty důvěry nebo dojmu, že dozorčí komise vykonává své úkoly nedostatečně či z důvodu, že je vykonává v rozporu s představou Rady (je přitom ale třeba dbát mezi vyplývajícími zejména z ústavního pořádku, které takové správní uvážení má, a to např. zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace či příkazu zachovávat lidskou důstojnost, srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42); v případech podle § 6 odst. 2 tak učinit musí (má povinnost člena dozorčí komise odvolat).
79. Uvedený závěr přitom není nijak ojedinělý. Nejvyšší správní soud se např. zabýval otázkou odvolání děkana fakulty veřejné vysoké školy na návrh akademického senátu fakulty podle § 28 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách; toto ustanovení přitom rovněž nestanoví žádné důvody, pro které k takovému odvolání může dojít. V rozsudku ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 60/2018-45, dospěl k závěru, že zákon předpokládá, že mezi děkanem fakulty a jejím akademickým senátem by měl být nastaven vztah důvěry, v případě, že tento vztah bude narušen, může akademický senát navrhnout odvolání děkana, aniž by např. bylo nutné, aby děkan neplnil své povinnosti, nebo jinak porušoval právní předpisy. Dále uvedl, že „[a]kademický senát může podat návrh

na odvolání děkana třebas i jen proto, že má rozdílné názory na správu fakulty. Platí tu však zákaz svévole, zákaz šikanózního jednání a zákaz diskriminace jak ze strany akademického senátu, tak ze strany rektora.“ (část zveřejněné právní věty). Takovými zakázanými důvody odvolání by mohla být např. „nekonvenující“ etnicita či národnost, pohlaví; vyloučena by byla i zjevná nahodilost (libovůle). Městský soud konstatuje, že uvedené závěry jsou aplikovatelné i v nyní projednávané věci.

80. V posuzovaném případě žalobci nenamítají, že byli odvoláni zcela bezdůvodně či ze zakázaných důvodů; namítají pouze, že nebyly naplněny důvody pro jejich odvolání podle § 6 odst. 2 zákona o České televizi. Jak ale konstatoval městský soud výše, tyto důvody naplněny být nemusely. Naopak žalovaná zejména ve svém podání ze dne 5. 5. 2021 uvedla, že výtky vůči činnosti dozorčí komise zaznívaly od některých členů Rady po delší dobu. Konečně součástí napadeného rozhodnutí, tedy usnesení žalované, jímž byla dozorčí komise odvolána, bylo – jak vyplývá ze zápisu z 18. jednání Rady ze dne 11. 11. 2020 – i vyslovení vážných výhrad k práci dozorčí komise. Žalovaná doložila, že někteří členové Rady vyjadřovali v době předcházející přijetí napadeného rozhodnutí své výhrady vůči činnosti dozorčí komise. To nepřímou vyplývá z e-mailové zprávy ze dne 28. 7. 2020, kterou člen Rady D. V. adresoval jejímu tehdejšímu předsedovi R. K., ve které se hovoří o možnosti odvolání alespoň části dozorčí komise. Dále na jednání Rady konaném dne 26. 8. 2020 potom zazněly výhrady k činnosti dozorčí komise např. od člena Rady J. K. i dalších; dokonce bylo hlasováno o návrhu na její odvolání, který ale nebyl přijat. Je tedy zřejmé, že napadené rozhodnutí nebylo přijato nahodile, ale naopak na základě subjektivně pocíťované nespokojenosti většiny členů Rady s prací dozorčí komise. Městskému soudu v daném případě nepřísluší, aby zkoumal, jak legitimní či závažné výtky Rady vůči činnosti dozorčí komise jsou; podstatné je, že v daném případě dozorčí komise evidentně ztratila důvěru Rady, již je poradním orgánem.
81. Z uvedených důvodů tedy městský soud nemohl této žalobní námitce vyhovět.
82. Dále se městský soud zabýval **první žalobní námitkou, podle níž žalovaná neměla pravomoc odvolat dozorčí komisi tzv. *en bloc*, mohla odvolat pouze její jednotlivé členy. To žalobci dovozují zejména z toho, že zákon v § 8a odst. 3 neodkazuje na § 6 odst. 3, který upravuje odvolání Rady jako celku Poslaneckou sněmovnou.**
83. Ani této námitce nemohl městský soud přisvědčit. Za situace, kdy má Rada – jak bylo rozebráno výše – pravomoc odvolat člena dozorčí komise s určitými omezeními v zásadě z jakéhokoliv důvodu (tedy rovněž pouze na základě subjektivního hodnocení její činnosti), potom není dán požadavek na to, aby odvolání každého jednotlivého člena bylo specificky odůvodněno (aby bylo odůvodněno a doloženo naplnění zákonných důvodů pro odvolání ve vztahu ke každému jednotlivému členovi dozorčí komise). Je zcela přijatelné, že Rada může vyjádřit svou nespokojenost s dozorčí komisí jako celkem a jako celek ji odvolat. Pokud totiž měla Rada v daném případě bez dalšího pravomoc odvolat každého jednotlivého člena, potom měla pravomoc k odvolání celé dozorčí komise, která není než souhrnem svých jednotlivých členů.
84. Podle § 6 odst. 3 zákona o České televizi, *Poslanecká sněmovna může Radu odvolat, neplní-li Rada opakovaně své povinnosti stanovené tímto zákonem, nebo pokud Poslanecká sněmovna dvakrát po sobě neschválí Výroční zprávu o činnosti České televize nebo Výroční zprávu o hospodaření České televize.*
85. Nesprávná je rovněž úvaha žalobců o tom, že nemožnost odvolat dozorčí komisi jako celek vyplývá z toho, že § 8a odst. 3 odkazuje pouze na § 6 odst. 1 a 2 a nikoliv na § 6 odst. 3 zákona. Za situace, kdy členové dozorčí komise mohou být odvoláni v zásadě z jakéhokoliv důvodu, není třeba dále stanovit, v jakých případech může být dozorčí komise odvolána jako celek; taková úprava by totiž neměla žádnou přidanou hodnotu. Odkaz na § 6 odst. 2 zákona přitom svůj význam má, neboť toto ustanovení stanoví případy tzv. obligatorního odvolání (viz výše).
86. Dále se městský soud zabýval **třetí žalobní námitkou, podle níž napadené rozhodnutí nemělo formální náležitosti podle § 67 a § 68 správního řádu, zejména postrádalo odůvodnění.**

87. Této námitce městský soud nemohl přisvědčit; odvolání dozorčí komise Radou je velmi specifický akt, který není vydáván ve standardním správním řízení, které je formalizovaným postupem správního orgánu vedeným za účelem shromáždění podkladů pro rozhodnutí a garantování procesních práv účastníků řízení, ale v zásadě bezprocedurálně na základě úpravy obsažené v zákoně o České televizi (dále např. v jednacím řádu Rady). Na napadené rozhodnutí tudíž nelze klást ani nároky jako na rozhodnutí, které je vydáváno ve správním řízení (§ 67 a násl. správního řádu). S ohledem na zákaz libovůle či nahodilosti je potom postačující, že v napadeném rozhodnutí je alespoň vyjádřen důvod odvolání dozorčí komise, a sice vyslovení vážných výhrad k její práci, resp. že z dalších podkladů vyplývá, že napadené rozhodnutí nebylo nahodilé či svévolné.
88. Dále se městský soud zabýval **čtvrtou žalobní námitkou, podle níž bylo projednání návrhu na odvolání dozorčí komise na jednání Rady dne 11. 11. 2020 v rozporu s jednacím řádem Rady, neboť bylo v rozporu s jeho čl. 6 odst. 2 zařazeno na pořad jednání až v jeho průběhu.**
89. Podle čl. 6 odst. 2 jednacího řádu Rady ve znění platném a účinném ke dni 11. 11. 2020, *[j]ednání rady svolává předseda, zpravidla na základě předběžného pracovního plánu rady. O místě, termínu a návrhu programu jednání budou informováni členové rady zpravidla sedm dní předem.*
90. Podle čl. 6 odst. 2 jednacího řádu Rady, *[p]rogram jednání navrhuje předseda. Člen může předložit návrh dalšího bodu programu nebo jeho změnu, a to písemně v dané lhůtě, nebo ústně na začátku jednání při projednávání návrhu programu jednání. Navržená změna programu jednání nebývá platnosti automaticky, s výjimkou případu, kdy se proti vyslovení většina přítomných.*
91. Podle § 7 odst. 2 zákona o České televizi, *Rada je způsobilá se usnášet za přítomnosti nadpoloviční většiny všech svých členů, je-li přítomen předseda Rady nebo některý z místopředsedů Rady. Rozhodnutí Rada přijímá nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů, s výjimkou rozhodnutí podle § 8 odst. 1 písm. b), e), f), g), j), k) a l), která přijímá nadpoloviční většinou hlasů všech svých členů, a rozhodnutí o jmenování nebo o odvolání generálního ředitele České televize, k němuž je zapotřebí alespoň 10 hlasů členů Rady.*
92. Podle § 8 odst. 1 písm. k zákona, *[d]o působnosti Rady náleží zřízovat dozorčí komisi (§ 8a), schvalovat její kontrolní řád (§ 8a odst. 7) a stanovit výši odměn členů dozorčí komise (§ 8b odst. 4).*
93. Ani této námitce nemohl městský soud přisvědčit. Městský soud se shoduje s žalobci v tom, že v daném případě byl skutečně porušen čl. 6 odst. 2 jednacího řádu Rady, neboť příslušný bod programu (návrh následně přijatého napadeného rozhodnutí - usnesení) byl zařazen na program jednání na návrh členky Rady H. L. učiněný až v průběhu jednání Rady, nikoliv na jeho začátku, jak předpokládá jednací řád. Tato skutečnost ale sama o sobě nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. V souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jsou důvodem pro zrušení rozhodnutí jen takové procesní vady, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí. Uvedené procesní pochybení ale takovouto vadou není. Ze zápisu z 18. jednání Rady ze dne 11. 11. 2020 vyplývá, že projednání uvedeného návrhu bylo přítomno celkem 13 z 15 členů Rady; celkem 10 členů Rady návrh podpořilo. O odvolání dozorčí komise je v souladu s § 7 odst. 2 zákona rozhodováno nadpoloviční většinou hlasů všech členů Rady, tedy v dané době bylo třeba alespoň 8 hlasů. V případě, že by v této věci mohlo být rozhodováno prostou většinou přítomných členů Rady (při zachování usnášeníschopnosti), potom by skutečnost, že byl určitý bod do programu zařazen až dodatečně (v rozporu s jednacím řádem), mohla – za specifických okolností – způsobit nezákonnost takového rozhodnutí. To v případě, že by část Rady využila nepřítomnosti svých kolegů a podloudně do programu zařadila nový bod, který by v důsledku snížení kvora byla schopna prosadit. V posuzovaném případě ale hlasovací kvorum vyplývalo ze zákona (nadpoloviční většina všech členů) – pochybení, k němuž došlo, tudíž nemohlo k nastíněné nezákonnosti vést. Nadto na jednání Rady byla v dané době přítomna velká většina jejích členů; dodatečné zařazení bodu tudíž fakticky ničí práva nepoškodilo. Konečně na jednání Rady byl v té době přítomen tehdejší předseda dozorčí komise žalobce c); ostatní členové neměli podle zákona ani jednacího řádu garantováno právo se jednání Rady účastnit.

94. Jen okrajem městský soud doplňuje, že v daném případě nemohlo být proti napadenému rozhodnutí podáno odvolání, natož odvolání k Poslanecké sněmovně. Rada, jak bylo podrobně odůvodněno, je nezávislý orgán, *jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize*. Poslanecká sněmovna jakožto orgán politický není nadřízeným orgánem Rady a nemůže přezkoumávat její akty. Odvolání proti rozhodnutí Rady je tudíž implicitně vyloučeno (srov. východiska rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 2 As 37/2011-81 k implicitnímu vyloučení dvouinstančního řízení při vydávání certifikátu autorizovaného inspektora, nebo závěry již výše citovaného rozsudku téhož soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 66/2010-119, bod 74, ve věci nejmenování děkanem).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

95. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
96. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobci neměli ve věci úspěch, nepřiznal jim soud náhradu nákladů řízení. Žalované, která měla ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jí tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Náklady na zastoupení advokátem si proto ponese sama. Osobě zúčastněné na řízení nebyla ze strany soudu uložena žádná povinnost spojená s vynaložením nákladů, a proto soud o jejím právu na náhradu nákladů řízení nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, dne 3. listopadu 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková